

Roerend digitaal avontuur rond eenzaamheid en verlangen

Theater

'Waterkou' door The Glasshouse in coproductie met Bellevue. Tekst/regie: Kees Roorda. Bellevue Lunchtheater in Amsterdam t/m 23-11. Tournee t/m 7-2-09. Inl/res: 020-4235826 of www.alles-voordekunsten.nl

Boven de vloer hangen twee reusachtige flatscreens. Daaronder staan twee van elkaar afgekeerde werktafels, erachter respectievelijk een jonge vrouw en een oudere man, beiden wat spelend op hun mac. Wat ze zoeken, typen of verbergen ziet het publiek op de schermen. Althans de helft. Tot een chatcontact ontstaat:

Ben jij Angeleyes? Ja.

'Waterkou' is een 'dubbel'. In alle opzichten. Bij binnenkomst in de theaterzaal is het publiek gesplitst. We zitten tegenover elkaar, zien de andere helft van het publiek, en alleen het scherm en gezicht van de ene speler. De ander zien we op de rug. Het lijkt of we slechts een deel van de voorstelling gaan zien. Tot dat chatcontact. Maar dan nog.

Mijn helft heeft een stukje van haar dagboek gelezen, maar wat weet de andere helft van hem, wat wij niet weten? Gescheiden, laat hij weten. Moet stoppen, mijn vriend komt binnen, typt zij later. Maar die relatie is immers net verbroken.

Tijdens het chatten maakt de een 'n espresso, perst de ander een sinaasappel uit. In een en hetzelfde decorkeukentje, maar langs elkaar heen. Ze kunnen best ver van elkaar wonen. Ik zit in Shanghai, typt hij. Hoe laat is het daar nu, vraagt zij. Met een onderdrukt vloekje slaat hij aan het googelen. Misschien wonen ze wel bij elkaar om de hoek.

Ze maken tussendoor elk iets te eten en gaan daarmee aan één tafeltje zitten. Hij staart met doodse blik, zij krijgt een snotterige huilbui. Zo intiem en zo ver van elkaar verwijderd in elk hun eigen ruimte. Op elkaar reageren, doen ze bij het chatten. Alsof de fysieke afstand meer

trouw 13 nov '08

Rixt Leddy en Hans Dagelet aan de chat.

FOTO REYN VAN KOOLWIJK

ruimte geeft voor een zekere intimiteit. Al blijven beiden aanvankelijk vrij voorzichtig.

Geen echte namen geven: ik ben ik. Onherkenbare jeugdfoto's tonen. Je merkt hoe het plezier toeneemt elkaar te misleiden en uitspraken te ontlokken, en hoe wat eerst een eenzaam tijdverdrijf was steeds meer in echte nieuwsgierigheid omslaat: Ik wil je stem horen. Met de koptelefoon wordt de audiochat geactiveerd. En de behoefte nog nader tot de ander te komen. Met het levensgrote risico van een desillusie. Voel je.

Met oersimpele chat-zinnetjes laat Kees Roorda de personages steeds

dichter naar elkaar toe kruipen op het scherm, terwijl Hans Dagelet en Rixt Leddy hen spelen met een mooi naturel, dat treffend hoekt op het quasi-samenzijn. Zo ontstaat een geraffineerd theatrale synthese tussen een digitale en alledaagse wereld.

Hoop en ontgoocheling, eenzaamheid en verlangen krijgen in deze eigentijdse vormtaal een dimensie die de kloof tussen internet en werkelijkheid toont én verzóent. Met humor en gevoel. 'Waterkou' ontroert. De neiging het tweetal ook na hun digitale avontuur te willen volgen, is na afloop moeilijk te onderdrukken.

Hanny Alkema